

Vaatimukset

- Pääasialliset vaatimukset:
 - Unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-299/08, Elf Aquitaine vastaan komissio 17.5.2011 antama tuomio on SEUT 256 ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön pöytäkirjassa nro 3 olevan 56 artiklan nojalla kumottava kokonaisuudessaan
 - Valittajan alemmassa oikeusasteessa esittämät vaatimukset on hyväksyttävä
 - EY 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 11.6.2008 tehdyn komission päätöksen nro C(2008) 2626 lopullinen (asia COMP/38.695 — natriumkloraaatti) 1 artiklan f kohta, 2 artiklan c kohta, 2 artiklan e kohta sekä 3 ja 4 artikla on näin ollen kumottava
- Toissijaiset vaatimukset: Arkema SA:n ja Elf Aquitainen maksettavaksi edellisessä luettelakappaleessa mainitun päätöksen 2 artiklan c kohdassa yhteisvastuullisesti määrättyä 22 700 000 euron suuruista sakkoa on SEUT 261 artiklan nojalla alennettava, ja unionin tuomioistuimen on täyden harkintavaltansa perusteella alennettava Elf Aquitainen henkilökohtaisesti maksettavaksi saman päätöksen 2 artiklan e kohdassa määrättyä 15 890 000 euron suuruista sakkoa, koska unionin yleisen tuomioistuimen antaman valituksenalaisen tuomion perustelut ja päätelmät ovat objektiivisesti ottaen puutteellisia.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja tukee valitustaan kuudella pääasiallisella ja yhdellä toissijaisella valitusperusteella.

Ensimmäisessä valitusperusteessaan se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkinut EUT 5 artiklaa, kun se on vahvistanut komission tässä tapauksessa soveltaman, emoyhtiöiden automaattista vastuuta koskevan periaatteen, jota se oli perustellut SEUT 101 artiklassa tarkoitetulla yrityksen käsitteellä. Tällainen lähestymistapa ei sovellu yhteen rajoitettua erityistoimivaltaa ja toissijaisuutta koskevien periaatteiden (ensimmäinen osa) ja suhteellisuusperiaatteen (toinen osa) kanssa taikka se on ainakin väärässä suhteessa niihin nähden.

Toisessa perusteessaan valittaja väittää, että kansallista oikeutta ja yrityksen käsitettä on selvästikin tulkittu väärin, koska unionin yleinen tuomioistuin on muun muassa antanut oikeudellisesti virheellisen painoarvon oikeushenkilön autonomisuutta koskevalle periaatteelle.

Kolmannessa perusteessaan valittaja väittää pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin on tietoisesti kieltäytynyt tekemästä oikeita johtopäätöksiä kilpailuoikeudellisten seuraamusten rangaistuksenluonteisuudesta ja EU:n perusoikeuskirjaan

perustuvista uusista velvollisuuksista. Se on nimittäin soveltanut unionin oikeuden mukaista yrityksen käsitettä kohtuuttomasti ja väärin sivuuttaen kansallisen yhtiöoikeuden perustana olevan autonomia-olettaman ja kilpailuoikeudellisten seuraamusten rangaistuksenluonteisuuden. Lisäksi valittaja väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt viran puolesta ottaa huomioon komissiossa nykyisin käytävän hallinnollisen menettelyn lainvastaisuus.

Neljännessä valitusperusteessaan valittaja väittää puolustautumis-oikeuksia loukatun, koska kohtuullisuusperiaatetta ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta on tulkittu väärin. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin hyväksynyt sen, että komissio käytti *probatio diabolicaa*, ja se on tehnyt virheen katsoessaan, että tytäryhtiön riippumattomuutta on arvioitava yleisellä tasolla suhteessa siihen kapitalistiseen suhteeseen, joka sillä on emoyhtiönsä kanssa, vaikka sitä on arvioitava suhteessa siihen menettelyyn, joka sillä on tietyillä markkinoilla.

Viidennessä perusteessaan valittaja väittää, että perusteluvollisuutta on loukattu, koska unionin yleinen tuomioistuin on lyhyesti todennut komission hylänneen sen esittämät perustelut, mutta se ei ole esittänyt minkäänlaista analyysia komission perusteluista (ensimmäinen osa). Lisäksi valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei olettaa syyksiluettavuudesta ole perusteltu (toinen osa) ja ettei valittajalle henkilökohtaisesti määrättyä sakkoa ole riittävästi perusteltu (kolmas osa).

Kuudennessa perusteessaan valittaja katsoo, että henkilökohtainen sakko on lainvastainen sen vuoksi, että sakkojen laskennassa noudatettavia suuntaviivoja on sovellettu väärin (ensimmäinen osa), henkilökohtaisen sakon määräämiselle on luotu väärä oikeudellinen perusta (toinen osa) ja valituksenalaisen tuomion perustelut ovat keskenään ristiriitaisia niiltä osin kuin ne koskevat yhden ainoan yrityksen käsitettä ja henkilökohtaisen sakon määräämistä (kolmas osa).

Seitsemännessä ja viimeisessä (toissijaisessa) valitusperusteessaan valittaja väittää, että sille ehkäisevässä tarkoituksessa määrätty henkilökohtainen sakko on määrältään kohtuuton ja että sitä pitäisi muuttaa.

Kanne 5.8.2011 — Euroopan komissio v. Luxemburgin suurherttuakunta

(Asia C-412/11)

(2011/C 298/29)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: J.-P. Keppenne ja H. Støvlbaek)

Vastaaja: Luxemburgin suurherttuakunta

Vaatimukset

- On todettava, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut direktiivin 91/440/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna, ⁽¹⁾ 6 artiklan 3 kohdan ja liitteen II eikä direktiivin 2001/14/EY ⁽²⁾ 14 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteita niiden toimenpiteiden riittämättömyyden vuoksi, jotka on toteutettu ensimmäisen rautatiepaketin täytäntöönpanemiseksi
- Luxemburgin suurherttuakunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio moitti kyseessä olevia kansallisia säännöksiä siltä osin kuin niissä säädetään, että häiriötilanteissa Luxemburgin valtion rautatiet (CFL) jakaa reitit riippumattoman elimen sijaan. CFL osallistuu tällä tavoin olennaisten toimintojen suorittamiseen, mikä ei takaa yhtäläisiä ja ketään syrjimättömiä infrastruktuurin käyttömahdollisuuksia muille toimijoille.

Vastauksena Luxemburgin viranomaisten esittämiin väitteisiin komissio toteaa ensiksi, että Luxemburgin viranomaisten toteamus sitä, että häiriötilanteissa reittejä ei jaeta uudelleen, ei pidä paikkansa. Kun aikataulua ei enää voida noudattaa, CFL toimittaa junat eteenpäin myöhässä, mikä merkitsee reittien uudelleen jakamista. Komissio ei toiseksi hyväksy perusteluja, joiden mukaan direktiivin 2001/14/EY 29 artikla on *lex specialis*, jolla poiketaan yleissäännöstä ja jolla voidaan oikeuttaa se, että CFL jakaa reittejä häiriötilanteissa.

⁽¹⁾ 26.2.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/12/EY, jolla muutetaan yhteisön rautateiden kehittämisestä annettua neuvoston direktiiviä 91/440/ETY (EYVL L 75, s. 1)

⁽²⁾ Rautateiden infrastruktuurin käyttöoikeuden myöntämisestä ja rautateiden infrastruktuurin käyttömaksujen perimisestä sekä turvallisuustodistusten antamisesta 26.2.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/14/EY (EYVL L 75, s. 29)

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Polimeles Protodikeio Athinon (Kreikka) on esittänyt 18.8.2011 — Daiichi Sankyo Co. Ltd ja Sanofi-Aventis Deutschland GmbH v. DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

(Asia C-414/11)

(2011/C 298/30)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Polimeles Protodikeio Athinon

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Daiichi Sankyo Co. Ltd ja Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

Vastaaja: DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Kuuluuko TRIPS-sopimuksen 27 artikla, jossa määritellään patenttisuojan laajuus, alueeseen, jolla jäsenvaltiot ovat edelleen lähtökohtaisesti toimivaltaisia, ja, jos tähän vastataan myöntävästi, voivatko nämä jäsenvaltiot vapaasti tunnustaa tai olla tunnustamatta kyseisen määräyksen välittömän vaikutuksen ja voiko kansallinen tuomioistuin soveltaa tai olla soveltamatta tätä määräystä välittömästi omissa oikeusjärjestyksessään säädetyin edellytyksin?
- 2) Ovatko TRIPS-sopimuksen 27 artiklan nojalla kemikaali- ja lääkevalmisteet patentin kohteena, jos ne täyttävät patentin myöntämisedellytykset, ja mikäli tähän kysymykseen vastataan myöntävästi, mikä on niiden suojan taso?
- 3) Saavatko TRIPS-sopimuksen 27 ja 70 artiklan nojalla patentit, jotka kuuluvat vuoden 1973 Münchenin yleissopimuksen 167 artiklan 2 kappaleen mukaisen varauman alaan ja jotka on annettu ennen päivämäärää 7.2.1992 eli ennen kyseisen yleissopimuksen voimaantuloa ja jotka koskevat lääkevalmisteita koskevia keksintöjä mutta suojaavat tämän varauman vuoksi ainoastaan niiden valmistusmenetelmää, TRIPS-sopimuksen määräysten nojalla kaikkia patenteja koskevan suojan, ja mikäli tähän vastataan myöntävästi, mikä on suojan laajuus ja kohde eli suojataanko kyseisen yleissopimuksen voimaantulon jälkeen myös kyseisiä lääkevalmisteita vai onko suoja edelleen voimassa vain niiden valmistusmenetelmän osalta tai onko tehtävä ero patenttihakemuksen sisällön mukaan eli sen mukaan, ilmeneekö keksinnön ja siihen liittyvien odotusten kuvauksesta, että hakeemus on laadittu sen vuoksi, että tuote, valmistusmenetelmä tai molemmat saisivat suojaa alusta lähtien?

Valitus, jonka Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta on tehnyt 8.8.2011 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-115/10, Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta v. Euroopan komissio, 24.5.2011 antamasta määräyksestä

(Asia C-416/11 P)

(2011/C 298/31)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta (asiamiehet: S. Ossowski, D. Wyatt, QC ja barrister V. Wakefield)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin tuomioistuinta

— kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen määräyksen

— toteamaan, että Yhdistyneen kuningaskunnan kanne voidaan ottaa tutkittavaksi ja palauttamaan asian unionin yleiselle tuomioistuimelle, jotta se voi tutkia Yhdistyneen kuningaskunnan kumoamiskanteen asiakysymyksen osalta